

บันทึกการตอบข้อหารือกรมอนามัย
เรื่อง แนวทางการพิจารณาอนุญาตจัดตั้งตลาด
กรณีและผู้ขอรับใบอนุญาตจัดตั้งตลาดได้ทำสัญญาเช่าสถานที่ตั้งตลาดกับผู้จัดการมรดก

สำนักงานเทศบาลนคร. ขอหารือเรื่อง ขอความอนุเคราะห์ตอบข้อหารือผู้มีสิทธิขอจัดตั้งตลาดด้วยเทศบาลนคร. ได้รับหนังสือยื่นคำขอรับใบอนุญาตจัดตั้งตลาดประเภทที่ ๑ โดยใช้ชื่อว่า "ตลาดร." ซึ่งตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๔ ห้ามมิให้ผู้ใดจัดตั้งตลาดเว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๕๖ นั้น

ข้อเท็จจริงปรากฏว่า มีผู้มายื่นขอจัดตั้งตลาดในโฉนดเลขที่ ๑๑๑๑๑, ๒๒๒๒๒ และ ๓๓๓๓๓ ในนามนิติบุคคลโดยบริษัท. มีนายเอ. ผู้รับมอบอำนาจ จากกรรมการผู้มีอำนาจลงนามผูกพันบริษัทได้มายื่นคำขอรับใบอนุญาตจัดตั้งตลาดประเภทที่ ๑ โดยใช้ชื่อว่า "ตลาดร." เมื่อพิจารณาเอกสารประกอบการยื่นคำขอและเอกสารอื่นๆที่เกี่ยวข้อง พบว่า โฉนดที่ดินทั้ง ๓ แปลง มีนางสาวช., นายพ., นายอ. เป็นผู้จัดการมรดกตามคำสั่งศาลจังหวัดม. ในคดีหมายเลขแดง และลงนามในสัญญาเช่าที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้าง ตามสัญญา ซึ่งสรุปได้ความว่า "ให้เช่าเป็นระยะเวลา ๓ ปี จากการตรวจสอบคำพิพากษา ในคดีหมายเลขแดง ที่ศาลจังหวัดม. มีคำสั่งแต่งตั้ง นางช., นายพ., นายอ. เป็นผู้จัดการมรดกสืบเนื่องจากทั้งสามยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งตั้งเป็นผู้จัดการมรดกโดยมีพินัยกรรมของนางป. ผู้ตาย โดยผู้ตายกับนายส. เป็นสามีภรรยาตามใบสำคัญการสมรส มีบุตรด้วยกัน ๙ คน ส่วนบิดามารดาของผู้ตายถึงแก่ความตาย ไปก่อนแล้ว ต่อมาผู้ตายได้ถึงแก่ความตาย โดยขณะมีชีวิตอยู่ผู้ตายได้ทำพินัยกรรมแบบเอกสารฝ่ายเมืองและตั้งผู้ร้องทั้งสามคนเป็นผู้จัดการมรดกมีทรัพย์สินมรดก ตามพินัยกรรมเป็นที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๑๑๑๑, ๒๒๒๒๒ และ ๓๓๓๓๓ และบัญชีเงินฝาก ซึ่งศาลได้พิเคราะห์แล้ว เห็นว่า ผู้ร้องทั้งสามเป็นบุตรโดยชอบด้วยกฎหมายของนางป. ผู้ตาย และเป็นผู้รับทรัพย์สินมรดกตามพินัยกรรม จึงเป็นทายาทผู้มีสิทธิยื่นคำร้องขอตั้งผู้จัดการมรดก เมื่อการจัดการมรดกมีเหตุขัดข้องและผู้ร้องทั้งสามไม่เป็นบุคคลต้องห้ามตามกฎหมาย ประกอบกับพินัยกรรมฝ่ายเมืองระบุให้ผู้ร้องทั้งสามเป็นผู้จัดการมรดก จึงมีคำสั่งตั้งให้นางสาวช., นายพ., นายอ. เป็นผู้จัดการมรดกตามพินัยกรรมของผู้ตาย ให้มีสิทธิและหน้าที่ตามกฎหมาย จากการตรวจสอบพินัยกรรม พบว่า ทายาทผู้มีสิทธิมีดังต่อไปนี้ ๑. นางสาว. ๒. นายพ. ๓. นายอ. ๔. นายก. ๕. นางย. ๖. นางศ. ๗. นางต. ๘. นายว. ยกเว้นนายฮ. ตามข้อเท็จจริงบริษัทตลาดร. ได้มายื่นคำขอรับใบอนุญาตจัดตั้งตลาดประเภทที่ ๑ โดยใช้ชื่อว่า "ตลาดร." และมีหลักฐานเป็นสัญญาเช่าที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างโฉนดเลขที่ ๑๑๑๑๑, ๒๒๒๒๒ และ ๓๓๓๓๓ ประกอบกับในรายงานการประชุมทนายของนางป. ที่ประชุมได้มีมติ เสียงส่วนใหญ่ เห็นว่า ผู้จัดการมรดกและทายาทส่วนใหญ่ มีอายุมากแล้ว ไม่มีประสบการณ์เกี่ยวกับกิจการตลาดมาก่อนไม่สามารถจะประกอบกิจการเองได้ เพื่อประโยชน์แก่กองมรดกและทายาททุกคนเห็นควรให้บริษัทตลาดร. ได้ทำสัญญาเช่าที่ดินดังกล่าวพร้อมทั้งยินยอมให้ขออนุญาตจัดตั้งตลาดด้วย โดยให้ผู้จัดการมรดกซึ่งเป็นทายาทผู้มีสิทธิด้วย พิจารณาจัดทำสัญญาเช่าต่อไป เพื่อนำเงินที่ได้จากการเช่ามาแบ่งปันให้กับทายาทที่มีสิทธิ ซึ่งตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ในเรื่องมรดก ผู้จัดการมรดกมีสิทธิและหน้าที่ที่จะทำการอันจำเป็นเพื่อจัดการมรดกโดยทั่วไป โดยต้องจัดการไปในทางที่เป็นประโยชน์แก่มรดก จะทำนิติกรรมใดๆ ที่เป็นปรปักษ์ต่อกองมรดกไม่ได้

ในกรณีดังกล่าว มีปัญหาข้อกฎหมายในทางปฏิบัติว่า ทรัพย์สินมรดกเป็นโฉนดที่ดินที่จะดำเนินการให้เช่าเพื่อจัดตั้งตลาด. จำนวน ๓ แปลง นั้น ผู้จัดการมรดกมีสิทธิในการนำที่ดินทั้ง ๓ แปลง ดังกล่าว ซึ่งตามพินัยกรรมมีทายาทผู้มีสิทธิมีทั้งหมด ๘ คน แต่มีการประชุมจากทายาทผู้มีสิทธิเสียงส่วนใหญ่โดยมีทั้งหมด ๖ คน (รวมผู้จัดการมรดก) ให้ความยินยอม โดยให้บริษัทตลาดร. เช่าที่ดินดังกล่าวพร้อมให้บริษัทฯ ดำเนินการขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการจัดตั้งตลาดจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ดังนั้น จึงขอหารือในประเด็น ผู้จัดการมรดกมีสิทธิหน้าที่ที่จะทำการอันจำเป็น

^๑ ส่งพร้อมหนังสือ ที่ สธ ๐๙๕๕.๐๔/

เพื่อให้การเป็นไปตามคำสั่งแจ้งชัดหรือโดยปริยายแห่งพินัยกรรม และเพื่อจัดการมรดกโดยทั่วไปหรือเพื่อแบ่งปันทรัพย์สินมรดกต่อไปหรือเสียส่วนใหญ่จากทายาทผู้มีสิทธิสามารถดำเนินการได้โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจากทายาทผู้มีสิทธิทั้งหมดได้หรือไม่ อย่างไร ทั้งนี้ ผลการพิจารณาเป็นประการใด กรุณาแจ้งให้ทราบด้วย

กรมอนามัยได้วิเคราะห์ข้อกฎหมายและประเด็นข้อหารือประกอบการพิจารณาให้ความเห็นดังนี้

ความเห็นในประเด็นข้อหารือ

ข้อหารือ : ผู้จัดการมรดกมีสิทธิหน้าที่ที่จะทำการอันจำเป็น เพื่อให้การเป็นไปตามคำสั่งแจ้งชัดหรือโดยปริยายแห่งพินัยกรรม และเพื่อจัดการมรดกโดยทั่วไปหรือเพื่อแบ่งปันทรัพย์สินมรดกต่อไปหรือเสียส่วนใหญ่จากทายาทผู้มีสิทธิสามารถดำเนินการได้โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจากทายาทผู้มีสิทธิทั้งหมด ได้หรือไม่ อย่างไร

ความเห็น : กองกฎหมาย กรมอนามัย ได้นำเสนอประเด็นข้อหารือดังกล่าว ในการประชุมคณะกรรมการบริหารและขับเคลื่อนการปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข ครั้งที่ ๑๒-๓/๒๕๖๔ ในวันที่พุธที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๖๔ เวลา ๐๙.๐๐ - ๑๓.๐๐ น. ณ ห้องประชุมกัทร สุวรรณกิจ อาคาร ๑ ชั้น ๑ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข โดย กองกฎหมาย กรมอนามัย ในฐานะฝ่ายเลขานุการฯ ได้นำเสนอความเห็นต่อที่ประชุมว่า กรณีที่บริษัท ตลาต. ผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตจัดตั้งตลาดได้นำสัญญาเช่าที่ดินตามโฉนดเลขที่ ๑๑๑๑๑, ๒๒๒๒๒ และ ๓๓๓๓๓ มายื่นคำขอรับใบอนุญาตจัดตั้งตลาด โดยปรากฏข้อเท็จจริงในรายละเอียดคำขอว่า ที่ดินดังกล่าวเป็นทรัพย์สินมรดกของนางป. และนางสาวข. นายพ. และนายอ. ซึ่งเป็นผู้จัดการมรดกของนางป. ตามพินัยกรรมและตามคำสั่งศาล กรณีได้ทำสัญญาให้เช่าที่ดินดังกล่าวแก่บริษัทไปโดยไม่ได้ได้รับความยินยอมจากทายาทที่มีสิทธิได้รับมรดกทั้งหมดนั้น มีความเห็นว่า เมื่อศาลได้มีคำสั่งตั้งนางสาวข. นายพ. และนายอ. เป็นผู้จัดการมรดกตามพินัยกรรมของนางป. แล้ว ผู้จัดการมรดกดังกล่าว ย่อมเปรียบเสมือนตัวแทนของบรรดาทายาทที่มีสิทธิได้รับมรดกของเจ้ามรดกทุกคน ซึ่งการทำการตามหน้าที่ของผู้จัดการมรดกนั้นต้องถือเอาเสียงข้างมาก เว้นแต่ จะมีข้อกำหนดพินัยกรรมเป็นอย่างอื่นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๗๒^๖ เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า จากการประชุมของทายาทผู้มีสิทธิได้รับมรดกทั้งหมดที่ผู้จัดการมรดกทั้งหมดดังกล่าว ได้เสียส่วนใหญ่จากผู้จัดการมรดกทั้งหมดให้ความยินยอมในการนำที่ดินดังกล่าวให้เช่าแก่บริษัทดังกล่าวพร้อมให้บริษัทดังกล่าวดำเนินการขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการจัดตั้งตลาดจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อเงินที่ได้จากการเช่ามาแบ่งปันให้กับทายาทที่มีสิทธิได้รับมรดก หากไม่ปรากฏว่าเจ้ามรดกได้มีข้อกำหนดพินัยกรรมเกี่ยวกับการกระทำการตามหน้าที่ของผู้จัดการมรดกไว้เป็นอย่างอื่น การกระทำของผู้จัดการมรดกดังกล่าวย่อมถือว่าเป็นการกระทำการอันจำเป็นเพื่อจัดการมรดกโดยทั่วไปหรือเพื่อแบ่งปันทรัพย์สินมรดกอันเป็นการกระทำภายในขอบอำนาจและหน้าที่ของผู้จัดการมรดก ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๗๑^๗ ซึ่งผู้จัดการมรดกย่อมมีอำนาจกระทำได้โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจากทายาทผู้มีสิทธิได้รับมรดกทั้งหมดแต่อย่างใด ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๘๑๑/๒๕๔๒ ที่โจทก์ฟ้องขับไล่จำเลยออกจากที่พิพาทประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๗๑๙ บัญญัติให้ผู้จัดการมรดกมีสิทธิและหน้าที่ที่จะทำการอันจำเป็นเพื่อจัดการมรดกโดยทั่วไปและเพื่อแบ่งปันทรัพย์สินมรดกได้ โจทก์เป็นผู้จัดการมรดกของ ส. ผู้ตายมีอำนาจจัดการเกี่ยวแก่ที่พิพาท ซึ่งเป็นมรดกของ ส. ได้ตามกฎหมาย จึงมีอำนาจฟ้องขับไล่จำเลยได้โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจากทายาททุกคนก่อน แต่อย่างไรก็ตามในการจัดตั้งตลาดนั้น ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๓๔^๘ บัญญัติให้ผู้ที่ต้องการจัดตั้งตลาดต้องได้รับใบอนุญาต

^๖ มาตรา ๑๗๒๖ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ถ้าผู้จัดการมรดกมีหลายคน การทำการตามหน้าที่ของผู้จัดการมรดกนั้นต้องถือเอาเสียงข้างมาก เว้นแต่จะมีข้อกำหนดพินัยกรรมเป็นอย่างอื่น ถ้าเสียงเท่ากัน เมื่อผู้มีส่วนได้เสียร้องขอ ก็ให้ศาลเป็นผู้ชี้ขาด

^๗ มาตรา ๑๗๑๙ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ผู้จัดการมรดกมีสิทธิและหน้าที่ที่จะทำการอันจำเป็น เพื่อให้การเป็นไปตามคำสั่งแจ้งชัดหรือโดยปริยายแห่งพินัยกรรม และเพื่อจัดการมรดกโดยทั่วไป หรือเพื่อแบ่งปันทรัพย์สินมรดก

^๘ มาตรา ๓๔ ห้ามมิให้ผู้ใดจัดตั้งตลาด เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๕๖ การเปลี่ยนแปลง ขยายหรือลดสถานที่หรือบริเวณที่ใช้เป็นตลาดภายหลังจากที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ออกใบอนุญาตให้จัดตั้งตลาดตามวรรคหนึ่งแล้ว จะกระทำได้อีกเมื่อได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๕๖

จากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๕๖^๕ รวมทั้งผู้ที่ได้รับอนุญาตหากต้องการเปลี่ยนแปลง ขยายหรือลดสถานที่หรือบริเวณที่ใช้เป็นตลาดต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นก่อน จึงจะสามารถดำเนินการได้ โดยบทบัญญัติมาตรา ๓๕^๖ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ยังให้อำนาจราชการส่วนท้องถิ่นในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการจัดตั้งตลาด เพื่อให้ผู้รับใบอนุญาตปฏิบัติตาม รวมถึงหลักเกณฑ์และวิธีการที่ผู้ขายและผู้ช่วยขายของในตลาดต้องปฏิบัติ ตามบทบัญญัติมาตรา ๓๖^๗ และ มาตรา ๓๗^๘ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งในการพิจารณาคำขอเพื่อออกใบอนุญาตให้จัดตั้งตลาดแก่ผู้ยื่นคำขอของเจ้าพนักงานท้องถิ่นนั้น เมื่อพิจารณาตามมาตรา ๓๔^๙ ประกอบ มาตรา ๕๖^{๑๐} แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม จะเห็นได้ว่า เมื่อมีผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตจัดตั้งตลาดต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของคำขอดังกล่าวตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในข้อบัญญัติท้องถิ่น กฎกระทรวงว่าด้วยสุขลักษณะของตลาด พ.ศ. ๒๕๕๑ หากพิจารณาแล้วเห็นว่าคำขอถูกต้องสมบูรณ์ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขดังกล่าว ก็ต้องออกใบอนุญาตให้จัดตั้งตลาดแก่ผู้ยื่นคำขอ โดยเจ้าพนักงานท้องถิ่นอาจพิจารณา กำหนดเงื่อนไขไว้ท้ายใบอนุญาตก็ได้ หากในอนาคต มีข้อพิพาทเกิดขึ้นเกี่ยวกับสัญญาเช่าที่ดินที่มีการออกใบอนุญาตให้จัดตั้งตลาดดังกล่าว ซึ่งอาจทำให้คำขอไม่ถูกต้องและสมบูรณ์ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนด

ความในมาตรานี้มิให้ใช้บังคับแก่กระทรวง ทบวง กรม ราชการส่วนท้องถิ่นหรือองค์การของรัฐที่ได้จัดตั้งตลาดขึ้นตามอำนาจหน้าที่ แต่ในการดำเนินกิจการตลาดจะต้องปฏิบัติเช่นเดียวกับผู้รับใบอนุญาตตามบทบัญญัติอื่นแห่งพระราชบัญญัตินี้ด้วย และให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจกำหนดเงื่อนไขเป็นหนังสือให้ผู้จัดตั้งตลาดตามวรรคนี้อปฏิบัติตามการเฉพาะรายก็ได้

^๕ มาตรา ๕๖ เมื่อได้รับคำขอรับใบอนุญาตหรือคำขอต่ออายุใบอนุญาต ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของคำขอ ถ้าปรากฏว่าคำขอดังกล่าวไม่ถูกต้องหรือไม่สมบูรณ์ตามหลักเกณฑ์ วิธีการหรือเงื่อนไขที่กำหนดในข้อบัญญัติท้องถิ่น ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นรวบรวมความไม่ถูกต้องหรือความไม่สมบูรณ์นั้นทั้งหมดและแจ้งให้ผู้ขออนุญาตแก้ไขให้ถูกต้องและสมบูรณ์ในคราวเดียวกัน และในกรณีจำเป็นที่จะต้องส่งคืนคำขอแก่ผู้ขออนุญาต ก็ให้ส่งคืนคำขอพร้อมทั้งแจ้งความไม่ถูกต้องหรือความไม่สมบูรณ์ให้ทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันได้รับคำขอ

เจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องออกใบอนุญาตหรือมีหนังสือแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตพร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้ขออนุญาตทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันได้รับคำขอซึ่งมีรายละเอียดถูกต้องหรือครบถ้วนตามที่กำหนดในข้อบัญญัติท้องถิ่น

ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่อาจออกใบอนุญาตหรือยังไม่อาจมีคำสั่งไม่อนุญาตได้ภายในกำหนดเวลาตามวรรคสอง ให้ขยายเวลาออกไปได้อีกไม่เกินสองครั้ง ครั้งละไม่เกินสิบห้าวัน แต่ต้องมีหนังสือแจ้งการขยายเวลาและเหตุจำเป็นแต่ละครั้งให้ผู้ขออนุญาตทราบก่อนสิ้นกำหนดเวลาตามวรรคสองหรือตามที่ได้ขยายเวลาไว้แล้วนั้น แล้วแต่กรณี

^๖ มาตรา ๓๕ เพื่อประโยชน์ในการกำกับดูแลตลาด ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดที่ตั้ง เนื้อที่ แผนผังและหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสิ่งปลูกสร้างและสุขลักษณะ

(๒) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจัดสถานที่ การวางสิ่งของและการอื่นที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินกิจการตลาด

(๓) กำหนดเวลาเปิดและปิดตลาด

(๔) กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเพื่อให้ผู้รับใบอนุญาตให้จัดตั้งตลาดปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลรักษา

ความสะอาดเรียบร้อยภายในตลาดให้ถูกต้องตามสุขลักษณะและอนามัย การจัดให้มีที่รวบรวมหรือกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย การระบายน้ำทิ้ง การระบายอากาศ การจัดให้มีการป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญและการป้องกันการระบาดของโรคติดต่อ

^๗ มาตรา ๓๖ ผู้ใดขายของหรือช่วยขายของในตลาด ต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในข้อบัญญัติท้องถิ่นตามมาตรา ๓๗

^๘ มาตรา ๓๗ เพื่อประโยชน์ในการกำกับการขายของในตลาด ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจ ออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเพื่อให้ผู้ขายและผู้ช่วยขายของในตลาดปฏิบัติให้ถูกต้อง เกี่ยวกับการรักษาความสะอาดบริเวณที่ขายของ สุขลักษณะส่วนบุคคล และสุขลักษณะในการใช้กรรมวิธีการจำหน่าย ทำ ประกอบ ปูรอง เก็บหรือสะสมอาหารหรือสินค้าอื่น รวมทั้งการรักษาความสะอาดของภาชนะ นำใช้และของใช้ต่าง ๆ

^๙ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๔, ข้างต้น

^{๑๐} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๕, ข้างต้น

ในข้อบัญญัติท้องถิ่นดังกล่าว เจ้าพนักงานท้องถิ่นก็สามารถพิจารณายกเลิกเพิกถอนใบอนุญาตให้จัดตั้งตลาดตามกฎหมายต่อไปได้

ซึ่งคณะกรรมการฯ ได้มีมติเห็นชอบในหลักการตามข้อเสนอของฝ่ายเลขานุการฯ ว่าเมื่อมีผู้มายื่นขอรับใบอนุญาตจัดตั้งตลาด โดยหลักการพิจารณาอนุญาต เจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของคำขอตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในข้อบัญญัติท้องถิ่น กฎกระทรวงว่าด้วยสัญลักษณ์ของตลาด พ.ศ. ๒๕๕๑ หากพิจารณาแล้วเห็นว่าคำขอถูกต้องสมบูรณ์ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขดังกล่าว ก็ต้องออกใบอนุญาตให้จัดตั้งตลาดแก่ผู้ยื่นคำขอ โดยเจ้าพนักงานท้องถิ่นอาจพิจารณา กำหนดเงื่อนไขไว้ท้ายใบอนุญาตก็ได้ แต่ในกรณีที่หารือมานี้ ทราบว่าเทศบาลฯ ได้มีหนังสือหารือ เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ต่อขอหารือ ผู้มีสิทธิขอจัดตั้งตลาด ไปยังสำนักงานอัยการสูงสุด ดังนั้น จึงมีความเห็นว่าเทศบาลฯ ควรรอความเห็นจากสำนักงานอัยการสูงสุด และนำมาประกอบการพิจารณาอนุญาตด้วย เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และสมบูรณ์ของคำขอให้เป็นไปตามความในมาตรา ๕๖^{๑๑} แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

กรมอนามัย

กองกฎหมาย กรมอนามัย

สิงหาคม ๒๕๖๔

ท่านสามารถศึกษาแนวทางการตอบข้อหารือในประเด็นอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย ว่าด้วยการสาธารณสุข ได้ที่เว็บไซต์ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข หรือสแกนได้ที่คิวอาร์โค้ดนี้

---

^{๑๑} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๕, ข้างต้น